

Huwelijkscadeau

Maurits van Rees

10 februari 2014

Adam en Eva vierden hun verloving en hadden iedereen uitgenodigd. Er kwam iemand aangelopen en Adam herkende hem vanuit de verte als zijn beste vriend. Dat was niet moeilijk, want meer personen waren er nog niet op de wereld.

Adam zwaaide: ‘Hallo God.’

‘Hallo Adam en Eva. Van harte gefeliciteerd met jullie verloving. Kijk eens wat ik voor jullie heb meegebracht?’

God zette een grote, witte doos met een rode strik eromheen voor hen op de grond.

Eva zei: ‘Wat een mooie doos! Dank u wel.’

God glimlachte. De mensen wisten nog niet wat een cadeau was. ‘Dit is niet zomaar een doos. Het is een cadeau, een gift. Er zit iets in, maar wat erin zit, is nog een verrassing. Kijk eens naar de letters die ik erop geschreven heb? Ik heb jullie nog niet leren lezen, maar er staat: niet openen voor jullie trouwdag.’

‘Dus we mogen nog niet weten wat erin zit?’

‘Nee. Het is iets om naar uit te kijken. Spannend, hè? Nou, sorry, maar ik moet gaan. Ik moet nog onkruid wieden in het Amazonegebied. Tot ziens!’

Adam en Eva keken tevreden naar de doos. ‘Dit is het eerste cadeau dat ik krijg in mijn leven. Leuk!’

Eva streek voorzichtig de bovenkant van het cadeau en streek meteen daarna Adams billen. Ze keken elkaar verbaasd aan.

‘Wat doe je nu?’ vroeg Adam met een lach.

‘Ik raakte de doos aan en kreeg de onbedwingbare neiging jou aan te raken.’

‘Laat mij ook eens proberen.’ Adam legde zijn hand op de doos en legde vervolgens zijn hand om een van Eva’s borsten. Ze lachten.

Eva zei: ‘Het moet een of ander spel zijn. En dit is nog maar de buitenkant. Stel je voor wat erin zit! Ik zou bijna kijken.’

‘Nee, laten we dat niet doen. Laten we God er eens naar vragen.’

Die avond, tijdens een wandeling, vertelden ze God over het effect dat het cadeau had.

God glunderde. ‘Leuk, hè? Maar onthoud: pas uitpakken als je getrouwd bent. Ik ben zo benieuwd wat jullie ervan vinden. Ik wil jullie gezichten zien als je het open maakt.’

Een andere dag keken ze nog eens goed naar de doos en zagen dat deze niet helemaal wit was. Op een van de zijanten stonden een paar roze cirkels. Eva raakte er een aan en maakte een sprongetje. ‘Wow, dát is een lekker gevoel! Probeer jij het eens.’

Adam drukte op dezelfde plek, maar voelde niets.

Eva slaakte een klein kreetje. ‘Ik voelde het weer! Probeer eens de andere cirkels.’

Adam raakte de vele andere cirkels aan en voelde nog steeds niets, maar Eva kronkelde van genot.

‘Stop!’ zei ze. ‘Als ik een broek aan had, zou ik erin gepiest hebben.’

‘Wat is een broek?’

‘Geen idee. Vast iets wat we later uitvinden. Jij voelt niets?’

‘Nee. Oh, kijk eens: op de andere kant staat een ander symbool. Eén blauwe rechthoek. Ik zal hem eens aanraken.’

Adam deed dat en sprong recht overeind. Zijn hele lichaam stond stijf.

Eva keek geïnteresseerd toe. Toen Adam zich ontspande, drukte zij op hetzelfde symbool en inderdaad: wat het effect van deze rechthoek was, stond als een paal boven water.

Het was leuk, maar heftig, dus ze lieten het cadeau een tijdje links liggen. Ze wandelden en zagen twee vossen met de snuiten tegen elkaar. Adam en Eva deden hen na. Ze zagen twee kraanvogels parmantig naast elkaar lopen. Zij legden een arm om elkaars middel en deden dat ook.

Ze zagen twee konijnen. Het mannetje zat bovenop het vrouwtje en was druk aan het bewegen.

Eva keek Adam aan en zei: ‘Als je het maar laat.’

Ze wandelden verder en hij zag zijn eigen glimlach in haar gezicht weerspiegeld, met een blos op de wangen die er net zo warm uitzag als hij zich voelde. Hij trok haar nog dichterbij naar zich toe en ze zoenden.

Ze speelden af en toe met het cadeau, maar genoten vooral van elkaars aanwezigheid.

Eindelijk! De grote dag was aangebroken. Na een korte ceremonie zei God: ‘Dan verklaar ik jullie nu man en vrouw.’

Adam en Eva zeiden in koor: ‘Dat wisten we al, hoor.’

God lachte en zei: ‘Je mag nu je bruid kussen.’

Dat liet Adam zich geen twee keer zeggen.

Hierna kwam een tweede moment waar ze erg naar uit hadden gekeken: het uitpakken van het cadeau. Adam en Eva pakten allebei een uiteinde van het lint en trokken de strik langzaam uit elkaar. De spanning steeg, en een opwinding maakte zich duidelijk van hen meester, meer nog dan bij het aanraken van de roze cirkels en de blauwe rechthoek. Ze hijgden, alsof het moeite kostte.

Toen schoot de strik los en klapte het cadeau open. Eva werd helemaal week van binnen en slaakte een verrukte kreet. Adam stroomde over van blijdschap. God maakte een vreugdedansje.

Adam wist nog niet dat je behoorde te zeggen: ‘Dat had je niet moeten doen,’ dus toen hij op adem gekomen was, zei hij: ‘Reuze bedankt!’

God zei: ‘Ik ben blij dat jullie het leuk vinden. Kostelijk om jullie gezichten te zien. Jullie hebben het cadeau uitgepakt. Kijk nu eens goed wat er in de doos zit.’

Adam en Eva bogen zich voorover. In de doos stond een dun laagje water. Hun gezichten weerspiegelden erin. Hun evenbeelden draaiden zich naar elkaar om en kusten elkaar.

Amen.